

РЕШЕНИЕ

№ 13498

гр. София, 25.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря
като разгледа докладваното от Гражданско дело № 20221110143604 по
описа за 2022 година

намери следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Делото е образувано по искова молба от С. Г. С. против К за е и ре с искане уволнението му да бъде признато за незаконно, да бъде възстановен на заеманата от него длъжност и да му бъде заплатено обезщетение за времето, през което е останал без работа. Ищецът твърди, че бил служител на ответника на длъжност „Главен експерт“ в Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ с брутно месечно възнаграждение от 2838 лева. Със Заповед № ЧР-ТР 79 от 21.03.2022 г. трудовото му правоотношение било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т.10 КТ поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 21.04.2022 г. С Решение № 8 от 21.07.2022 г. Конституционният съд обявил за противоконституционно Решение на Народното събрание от 09.02.2022 г., с което бил избран председателят на Комисията за енергийно и водно регулиране. Ищецът счита, че поради това заповедта за уволнението му била издадена от некомпетентен орган и била незаконосъобразна. Моли съда да признае прекратяването на трудовото правоотношение за незаконно и същото да бъде отменено, да бъде възстановен на работа и да му бъде заплатено обезщетение за оставане без работа за периода от 21.04.2022 г. до 21.10.2022 г. в размер на 17028 лв. Претендира разноски. В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът подава отговор на исковата молба. Взяма становище за неоснователност на иска. Не оспорва наличието на трудово правоотношение с ищеца на посочената длъжност, прекратяването на същото, размера на трудовото възнаграждение, обявяването на Решение на Н с от 09.02.2022 г., за избор на председател на К за е и водно р за противоконституционно с Решение № 8 от 21.07.2022 г. на

Конституционния съд. Прави възражение за изтекъл давностен срок за водене на трудовия спор. Счита, че въпреки че решението на Народното събрание било обявено за противоконституционно, заповедта не била издадена от некомпетентен орган. Твърди, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение ищецът бил придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Моли съда да отхвърли исквете, претендира разноски.

В съдебно заседание страните, редовно призовани, се явяват и поддържат съответните си искания.

На база представените доказателства, съдът намира за установено следното:

Между страните не се спори, че: съгласно сключен между страните трудов договор № ЧР-ТД 17 от 14.12.2018 г. ищецът е бил служител към ответника на длъжност „Главен експерт“ в Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ с брутно месечно възнаграждение от 2838 лева, като трудовото правоотношение е било прекратено със Заповед № ЧР-ТР 79 от 21.03.2022 г., както и че с Решение № 8 от 21.07.2022 г. Конституционният съд обявил за противоконституционно Решение на Народното събрание от 09.02.2022 г., с което бил избран председателят на К за е и в р В хода на съдебното дирене между тях беше обявен за безспорен и факта, че към момента на прекратяването на трудовото правоотношение ищецът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. От представения от ответника препис на предизвестие № ЧР – ТР 139 за прекратяване на трудовия договор от 21.03.2022 г. (л. 25 от делото) се установява, че това предизвестие е било връчено на ищеца на тази дата. От представените и от двете страни преписи на Заповед № ЧР-ТР 79 от 21.03.2022 г. (съответно л. 3 и л. 26 от делото), се установява, че трудовото правоотношение е било прекратено на същата дата, както и отправянето и връчването на предизвестието.

На база така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

По отношение на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ: Съгласно чл. 358, ал. 1, т. 2 исквете по трудови спорове, свързани с прекратяване на трудовото правоотношение се подават пред съда преди изтичането на двумесечен давностен срок, който започва да тече от деня на прекратяването на трудовото правоотношение – чл. 358, ал. 2, т. 1 КТ. Денят на прекратяване на трудовото правоотношение е уреден в чл. 335, ал. 2, т. 1 и 2 КТ – с изтичане на срока на предизвестието или с изтичането на съответната част от предизвестието при неспазването му. В случая както предизвестието, така и прекратяването на трудовото правоотношение са връчени на ищеца на един и същи ден – 21.03.2022 г., т.е. предизвестието е изцяло неспазено. Следователно на основание 335, ал. 2, т. 1 и 2 КТ трудовото правоотношение е прекратено тридесет дни по-късно на 21.04.2022 г. От този ден е започнал да тече и двумесечният давностен срок, който е изтекъл на 21.06.2022 г. Искова молба е входирана в съда на 11.08.2022 г., т.е. след изтичането на този срок. По делото липсват доказателства исквата молба да е била подавана до некомпетентен орган, което да е основание за приложение разпоредбата на чл. 358, ал. 3 КТ. Към 11.08.2022 г. правото на ищеца да предявява иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е било погасено по давност. Съдът е приел, че е сезиран именно с този иск – за признаване за уволнението за незаконно и за неговата отмяна. Искането за прогласяване нищожността на Заповед № ЧР-ТР 79 от

21.03.2022 г. не се счита за отделен иск, а за основание на иска за признаване на уволнението за незаконно и за неговата отмяна. По този начин беше дадена и правната квалификация на предмета на делото в проектодоклада, който беше обявен за окончателен като неоспорен от страните. За пълнота на съдебния акт, по отношение на възражението за нищожност, съдът намира следното: между страните не се спори, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение председател на К за е и вре било трето по делото лице – С Т Безспорно е също така и че с Решение № 8 от 21.07.2022 г. на Конституционния съд, Решение на НС от 9.02.2022 г. за избиране на председател на Комисията за енергийно и водно регулиране, е било обявено за противоконституционно. Съгласно постановките, дадени с Решение № 3 от 28.04.2020 г. на КС по к. д. № 5/2019 г., обявените за противоконституционни ненормативни актове – закони във формален смисъл, решения на Народното събрание и укази на президента – са невалидни от приемането или издаването им – така първия диспозитив на това Решение. В мотивната част на решението, обаче Конституционният съд е обърнал внимание на действието назад във времето на решенията на Конституционния съд за обявяване на противоконституционност както и на въпроса за съхраняване на правната сигурност като конституционнозначима ценност, като в тази връзка е пояснено, че в този случай решението на Конституционния съд не застрашава правната сигурност, защото има действие само по отношение на преките последици на обявения за противоконституционен ненормативен правен акт и не засяга останалите правни последици, настъпили след приемането му, които произтичат от други закони. Последните не са правни последици на обявения за противоконституционен ненормативен правен акт и поради това не се обхващат от действието назад във времето на решението за противоконституционност. Обявената "ex tunc" противоконституционност на ненормативен акт би могла да постави редица въпроси, чието разрешаване е от компетентността на органа, постановил акта. До уреждането им при наличие на правен спор тези въпроси се решават от съдилищата съобразно Конституцията, принципите и правилата на съответното отраслово право. В случая, въпреки че Решението на Народното събрание, с което С Т е бил назначен за председател на КЕВР, процесната заповед е издадена на основание разпоредбите на Кодекса на труда, а не на основание това решение. Юридическият извод, че С Т черпи работодателската си власт да създава или прекратява трудови правоотношения с други лица, поради качеството си на председател на Комисията, е именно пример за правни последици, настъпили след приемането на обявения за противоконституционен акт, които произтичат от други закони и не се обхващат от решението за обявяването на този акт за противоконституционен. Поради това съдът не споделя съображението на ищеца за нищожност на процесната Заповед № ЧР-ТР 79 от 21.03.2022 г.

В заключение съдът намира, че искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Като обусловени от него, исковите с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ също подлежат на отхвърляне.

С оглед оставянето на исковите без уважение и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК разноси се дължат единствено на ответника, но доколкото от същия не са поискани такива, разноси между страните не се дължат.

Държавните такси по исковите, които се отхвърлят като неоснователни следва да останат за сметка на бюджета на съдебната власт – арг. от чл. 359 от

КТ вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от С. Г. С., ЕГН ***** с адрес против К за е и в регулиране, БУЛСТАТ със седалище и адрес на управление иски по чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и 3 КТ, третият във връзка с чл. 225, ал.1 КТ за признаване на уволнението му по чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст за незаконно и за неговата отмяна, за възстановяването му на работа на длъжността „Главен експерт“ в Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ и за заплащане на обезщетение в размер на 17028 лева за периода от 21.04.2022 г. до 21.10.2022 г., през което време ищецът е останал без работа поради незаконосъобразното му уволнение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 11.08.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

На основание чл. 315, ал. 2 ГПК решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от 28.11.2022 г. по реда на глава XX ГПК с въззивна жалба пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____